

LIZ TOMFORDE

IN HER OWN LEAGUE

Vertaald door Jasper Velzeboer

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Voor mijn moeder – die ik drie weken nadat ik ‘Einde’ typte ben verloren. Dit verhaal is het toonbeeld van een sterke vrouw, en mijn moeder was de definitie van sterk en veerkrachtig. Ik schrijf niet vaak over geweldige moeders in mijn boeken, en dat was waarschijnlijk omdat ik wist dat zelfs een geweldige fictieve moeder nooit kon voldoen aan hoe fantastisch de mijne was. Ik heb zoveel geluk dat ik haar in mijn leven heb gehad. Ik houd van je en ik mis je, mam.

PLAYLIST

She – BRNDN	♥	2:28
Man I Need – Olivia Dean	♥	3:04
Make Me Forget – Muni Long	♥	3:58
F&MU – Kehlani	♥	2:14
DAISIES – Justin Bieber	♥	2:56
All Me – Kehlani ft. Keyshia Cole	♥	2:58
God Went Crazy – Teddy Swims	♥	3:03
I Do – Toosii & Muni Long	♥	2:46
This Is – Ella Mai	♥	3:26
Black & White – Teddy Swims & Muni Long	♥	3:00
GO BABY – Justin Bieber	♥	3:14
Different Too – Elmiene	♥	2:45
Funeral – Teddy Swims	♥	3:54
Keep Going – Mario	♥	2:48
Photographer – BRNDN	♥	2:12
Better – ZAYN	♥	2:54
Useless (Without You) – Elmiene	♥	2:46
Little Thing – Ella Mai	♥	2:52
Want You To Know – Blxst	♥	2:48
Find Someone Like You – Snoh Aalegra	♥	3:26

Emmett

Is dit het begin van het einde?

Het voelt als het begin van het einde.

Op welk punt weet ik zéker dat het afgelopen is met me? Dat dit mijn laatste eerste dag hier in het stadion is, mijn laatste eerste stafvergadering, mijn laatste eerste keer de collega's begroeten die ik al maanden niet gezien heb?

De winterstop heeft nog nooit zo kort gevoeld. Normaal kan ik niet wachten tot het honkbalseizoen weer begint en tel ik de dagen af tot het eind van de winter, maar dit jaar niet. Dit jaar zag ik ertegen op om terug te moeten naar mijn kantoor bij het veld, omdat ik weet dat mijn hele doen en laten onder een vergrootglas ligt. Want dit seizoen heb ik een gloednieuwe baas – een die me niet de juiste persoon vindt om hoofdcoach te zijn van het MLB-team van Chicago, ook al ben ik dat al zeven jaar.

Vanochtend is het een drukte van belang in de videoruimte. Iedereen die voor de Windy City Warriors werkt, afgezien van de spelers zelf, zit samengepakt op de harde stoeltjes in stadionstijl. Dit is de plek waar we altijd naar wedstrijdbeelden kijken om ons voor te bereiden op een tegenstander, of om een-op-een iemands techniek te verbeteren. Maar vandaag zijn we hier voor onze eerste bijeenkomst met de nieuwe teameigenaar.

Reese Remington.

Ze is vijfendertig jaar oud en kleindochter van de vorige eigenaar, een man die die titel bijna mijn hele leven lang heeft mogen

voeren en die me altijd de vrijheid heeft gegeven om het team naar eigen inzicht te runnen.

Maar als ik zie hoe mijn contact met zijn kleindochter het afgelopen seizoen is verlopen, toen ze ingewerkt werd om het stokje over te nemen, is wel duidelijk dat zij zich intensiever met de gang van zaken zal bemoeien.

Vanaf de stoel naast me stoot Kai me aan met zijn elleboog. ‘Hoe laat wil je morgen bespreken welke pitchers we gaan inzetten?’

‘Laten we zeggen half twaalf.’

‘Misschien dat ik Max meeneem. Hopelijk is dat oké?’

Ik kijk mijn toekomstige schoonzoon sarcastisch aan. ‘Natuurlijk is dat oké, Ace.’

‘Ik geloof niet dat ik nog recht heb op die bijnaam. Je krijgt dit seizoen een nieuwe ster-pitcher en dus een nieuwe Ace. We moeten alleen nog kijken wie het wordt.’

‘Jij blijft altijd Ace. Ik wens je opvolger veel succes.’

Kai – of Ace, zoals we hem allemaal noemen – schopte het meteen tot ster-pitcher van de Windy City Warriors toen hij vier jaar geleden bij het team kwam. En dat is hij gebleven tot hij eind afgelopen seizoen aankondigde ermee te stoppen, waardoor ik nu mijn steun en toeverlaat op de werpheuvel kwijt ben. Maar hoe erg ik het ook ga missen om bij alle wedstrijden op hem te kunnen bouwen, ik ben trots dat hij zijn gezin vooropstelt. Vooral nu mijn dochter onderdeel uitmaakt van dat gezin.

Die twee hebben elkaar een paar jaar geleden leren kennen toen Miller als nanny een zomer op Kais zoontje paste, en de rest is geschiedenis. Ik kan me geen betere man voor mijn meisje wensen, en als ik zie wat een heerlijk tevreden leventje ze samen met hem en Max heeft opgebouwd, gewoon hier in Chicago, ken ik de wilde, ongebonden meid die ik heb grootgebracht nauwelijks nog terug.

Maar ook al ben ik trots dat Kai naar zijn gevoel heeft geluisterd en op het juiste moment is gestopt – hij miste de sport al voordat de oefenwedstrijden voor dit nieuwe seizoen voorbij waren. Vandaar dat hij nu onder me werkt als een van mijn coaches. Hoofdcoach

zijn in de hoogste competitie heeft zo zijn voordelen. Ik mag mijn eigen personeel aannemen, en niemand is beter gekwalificeerd voor de rol van werpcoach dan Kai Rhodes.

De deur van het rumoerige zaaltje gaat open, en meteen spannen al mijn spieren zich, want ik verwacht háár. Als er in plaats daarvan een kleine vrouw met rood haar en een dansend paardenstaartje binnenkomt, met drie wiebelige koffiebekers in haar handen, laat ik me weer achteroverzakken in mijn stoel.

‘Heb ik iets gemist?’ vraagt Kennedy, die op de lege plek naast me ploft en Kai en mij allebei een koffiebeker overhandigt.

‘Nog niet.’ Ik steek de mijne omhoog. ‘Bedankt.’

‘Geen dank, Monty.’

‘Hopelijk heb je een fijne officiële eerste dag, dokter Rhodes.’

Stralend van trots kijkt Kai, die aan de andere kant naast me zit, naar zijn schoonzus.

Haar wangen worden rood. ‘Dank je.’

Kennedy is niet alleen onze nieuwe teamarts, ze is ook getrouwd met een van de spelers: Kais jongere broer Isaiah. De broertjes Rhodes zijn als familie voor me geworden sinds we ons allemaal hier in Chicago hebben gevestigd. Er zijn momenten dat ik meer een vaderlijke rol aanneem, als daar behoefte aan is, maar het leeftijdsverschil is ook weer niet zo groot – iets meer dan tien jaar – dus vaak ben ik gewoon hun vriend.

Ja, een van hen speelt nu in mijn team, en de ander heb ik vroeger gecoacht, maar onze relatie is stukken hechter dan die tussen coach en speler. Het toeval wil namelijk dat Kai binnenkort met mijn dochter trouwt, en dat Isaiah getrouwd is met onze teamarts. We zijn dus allemaal onderdeel van één grote, rommelige familie.

‘Zien we jullie vanavond bij het eten?’ vraagt Kai.

Kennedy knikt. ‘Wij zijn erbij.’

‘Idem,’ bevestig ik.

Ondanks het lawaai in de videoruimte is het piepen van de deur niet te missen, en opnieuw verkramp ik helemaal.

Reese is de laatste die arriveert, en zodra ze één hoge hak over de drempel zet, heb ik meteen alleen nog maar oog voor haar. Kort

blond haar dat in een bob is geknipt. Antracietgrijze kokerrok die strak om haar vrouwelijke rondingen spant. Twee ondoorgrondelijke donkerblauwe ogen die koeltjes over haar publiek gaan.

En als ze op mij vallen, schreeuwen ze me geruisloos toe dat ze me totaal niet mag.

Oké, herstel. Als het op mij aankomt, zijn die ogen van haar verdomme een stuk minder ondoorgrondelijk.

De kritische blik duurt maar een seconde, waarna ze wegstapt en naar het podium voor in de zaal loopt. Ik weet niet precies wat ze tegen me heeft of waarom ik haar zo tegen de haren in strijk, maar ik heb precies hetzelfde gevoel bij haar.

Alleen heb ik daar een goede reden voor.

Allereerst heeft die vrouw me er het hele afgelopen seizoen aan herinnerd dat haar eerste jaar als teameigenaar hetzelfde jaar is waarin mijn contract afloopt. Alsof ik nog niet doorhad dat het lot van mijn carrière in haar handen ligt.

Ten tweede heeft ze me al flink achter de vossen gezeten over de roosters, budgetten en uitgaven, alsof het mijn schuld is dat sommige afdelingen van deze organisatie in het rood staan – en het niet komt doordat haar grootvader het overzicht kwijt was. Serieus, ik heb totaal geen zin om me bezig te houden met de bedrijfsmatige kant van de club, zolang mijn spelers maar krijgen wat ze verdienen. Ik wil gewoon coachen.

En waar ik me nog wel het allermeest aan erger... is dat ze er zó uitziet.

Mijn nieuwe baas is namelijk niet alleen godsgruwelijk irritant, ze is ook nog eens oogverblindend mooi. Het is ik-weet-niet-hoe-lang geleden dat mijn lichaam voor het laatst zo op een vrouw gereageerd heeft. Uiteindelijk zal ook wel tot de rest van me doordringen dat we haar niet mogen, al is dat misschien pas wanneer ik aan het eind van het seizoen mijn bureau leeghaal omdat ze mijn contract niet verlengt.

‘Alles oké?’ Kai stoot me aan.

Ik schraap mijn keel. ‘Ja, niks aan de hand.’

‘Oké.’ Hij zegt het met een irritant, plagerig ondertoontje, alsof

hij iets weet wat ik niet weet, en buigt zich dan naar voren om een blik met Kennedy uit te wisselen.

‘Dat zag ik,’ mompel ik.

‘We probeerden het ook niet stiekem te doen.’

Reese staat inmiddels voor in de zaal en zegt iets, maar iedereen heeft elkaar de hele winter niet gezien en zit zo enthousiast bij te kletsen dat niemand naar haar kijkt of de moeite neemt om te luisteren. Ik zie haar moeizaam slikken en haar handen tot vuisten ballen, alsof ze haar zenuwen probeert te onderdrukken. En dat snap ik best. Niet alleen is ze de allereerste vrouwelijke teameigenaar in de MLB, ze is ook de jongste.

Maar Reese is een baas. En dan bedoel ik niet gewoon dat ze mijn baas is, maar dat ze iemand is die dingen gedaan krijgt en geen geduld heeft voor slap gelul. Dat heb ik vorig jaar wel kunnen zien toen ze voor haar nieuwe functie trainde. Zij is de reden dat Kennedy eindelijk de baan heeft gekregen die ze al jaren verdient. Reese zag wat haar grootvader over het hoofd had gezien – dat de vorige teamarts een seksistisch stuk vreten was – en heeft actie ondernomen. Ze heeft die vent ontslagen en Kennedy zijn baan gegeven, zodat we nu ook de eerste vrouwelijke teamarts in de competitie hebben.

En hoewel ik het niet top vind om voor iemand te werken die me weg wil hebben, kan ik niet ontkennen dat Reese een frisse wind in deze organisatie zal zijn. Maar eerst moet ze deze stafvergadering zien door te komen.

Ze opent haar mond nog een keer, maar er komt geen geluid uit. Iedereen is nog steeds te druk in gesprek om te merken dat ze het woord wil nemen. Reese knijpt zo hard in de kathedr dat haar knokkels wit wegtrekken, en haar knieën knikken een beetje. Dat laatste zie ik alleen maar omdat ik op de eerste rij zit.

Het irriteert me mateloos dat iedereen door haar heen zit te lachen en te kletsen.

Fuck. In gedachten geef ik mezelf op mijn kop voor wat ik ga doen. Het zal wel door mijn dochter komen. Zij is de reden dat ik zo’n verdomde softie ben geworden.

‘Hé!’ Ik kom overeind en draai me om naar de rest van de aanwezigen, en meteen kijkt iedereen naar mij. ‘Laten we een beetje respect tonen, oké?’

Mijn stem klinkt zo scherp dat het op slag stil wordt.

‘Stelletje eikels,’ mompel ik binnensmonds.

Oké, ik mag dan overkomen als een norske klootzak en een tikje intimiderend zijn met mijn brede lichaam en tatoeages, maar iedereen die me kent weet dat ik hartstikke aardig ben – tenzij je me boos maakt. En dit maakt me boos.

Terwijl ik weer ga zitten, voel ik dat Reese naar me kijkt, en het duurt een paar tellen voordat ik oogcontact maak. Ze knikt kort naar me en zegt dan op volmaakt professionele toon: ‘Bedankt daarvoor, Emmett.’

O ja, dat is nog zoiets... Emmett.

Zij is de enige persoon in heel Chicago die me met mijn voor naam aanspreekt. De rest noemt me gewoon Monty. En ik weet zeker dat ze het expres doet, alsof ze niet wil dat er ook maar een sprankje vertrouwelijkheid tussen ons ontstaat. Alsof ze me er steeds opnieuw aan herinnert dat zij mijn baas is, en dat ik haar personeel ben. Dat we geen vrienden zijn en het ook nooit zullen worden, hoeveel tijd we dit seizoen ook met elkaar doorbrengen.

Dat maakt het stukken makkelijker om me aan het eind van het jaar te ontslaan.

Echt fucking geweldig.

‘Voor wie me nog niet kent: ik ben Reese Remington.’ Nu het stil is in de zaal, begint ze zelfverzekerd aan haar eerste stafvergadering. ‘De nieuwe eigenaar van de Windy City Warriors.’

‘Emmett.’

Ik ben in gesprek met een paar van mijn coaches. De stafvergadering is afgelopen, en de meeste mensen staan nog even bij te praten voor ze weer gaan.

‘Heb je een momentje?’ gaat Reese verder.

Ik adem diep in door mijn neus en draai me zo beheerst mogelijk naar haar toe. 'Jij bent de baas.'

'Goed om te horen dat je dat niet vergeten bent.' Haar ogen dwalen naar het groepje videocoaches. 'In mijn kantoor graag.' Ze draait zich om en beent op haar hoge hakken op de deur af, in de verwachting dat ik haar volg.

Wat ik uiteraard doe. Met mijn handen in mijn zakken loop ik achter haar aan de videoruimte uit, en de twee trappen op naar haar kantoor. Mijn blik houd ik op de grond gericht, deels om niet naar die schandalig voluptueuze wiegende heupen van haar te kijken, maar vooral omdat ik me net een schooljongen voel die naar het kantoor van de rector wordt geroepen voor een standje, in plaats van een ervaren hoofdcoach met een hele reeks overwinningen en een kampioensring op zijn naam.

Mijn kaak staat strak van de spanning, maar gelukkig heb ik kauwgom in mijn mond, waardoor het minder opvalt. Mijn spelers en personeel kennen me als een relaxed en zelfverzekerd iemand, en dat wil ik graag zo houden.

Maar als het op Reese aankomt, ben ik het tegenovergestelde van relaxed.

Wie weet wat ze me gaat flikken op deze eerste dag van het nieuwe seizoen. Het enige wat vaststaat, is dat dit het begin is. Vanaf vandaag begint ze te zoeken naar redenen om mijn contract volgend jaar niet te verlengen.

Boven gaan we de hoek om naar haar kantoor, maar ik blijf abrupt staan bij de lege receptiebalie naast haar deur. 'Waar is Denise?' Als Reese geen antwoord geeft, vinden mijn ogen de hare. 'Je hebt Denise ontslagen? Serieus?'

Ik snap best dat ze haar stempel op deze organisatie wil drukken, maar de receptionist van haar opa ontslaan, die hier even lang heeft gewerkt als Arthur zelf? Waarom?

Reese knijpt haar ogen tot spleetjes. 'Natuurlijk heb ik Denise niet ontslagen. Ik ken die vrouw al mijn hele leven. Maar ze wilde met pensioen, ook al heb ik haar gesmeekt om te blijven. Ik heb gewoon nog geen vervanger kunnen vinden. Geloof het of niet,

maar ik ben geen monster, Emmett.'

Ze geeft me de kans niet om te antwoorden, wat waarschijnlijk maar beter is ook, en loopt haar kantoor in. Als ik haar volg, doet ze de deur achter me dicht.

Mijn blik valt als eerste op de enorme ramen die uitkijken op het veld, zoals altijd wanneer ik Arthur hier de afgelopen zeven jaar opzocht. Dit moet zo'n beetje het beste uitzicht zijn dat je in deze stad kunt krijgen, en ik kan me geen betere plek voorstellen om naar een honkbalwedstrijd te kijken.

Nou ja, afgezien van mijn eigen plekje bij het hek in de dug-out.

Maar hoewel het uitzicht vertrouwd is, is de rest van dit kantoor onherkenbaar veranderd sinds Arthurs vertrek. Reese heeft een strak en modern bureau laten neerzetten, in plaats van dat grote gevaarte met stapels papier en een ouderwetse computer. Haar bureaustoel is roomwit met goudkleurige stangen, wat ook een groot contrast is met het gebarsten donkerbruine leer van vroeger.

De rommel die Arthur de afgelopen vier decennia had verzameld, is nergens te bekennen, en Reese' kantoor oogt nu helder, licht en schoon. Gelikt, modern, neutraal. Precies hoe ik haar modegevoel zou omschrijven, als ik bereid was toe te geven dat ik daar ook maar enige aandacht aan besteed.

'Ga zitten,' zegt ze met een gebaar naar een van de nieuwe stoelen tegenover de hare.

Heel even denk ik dat ze zowaar een wapenstilstand wil voorstellen. Dat ook zij begrijpt dat dit jaar een nachtmerrie wordt als we niet met elkaar kunnen opschieten. Maar die hoop kan gelijk de prullenbak in als ze zegt: 'Je moet een van je videocoaches ontslaan.'

'Sorry?'

'Je hebt er drie, terwijl het er altijd twee waren. We hebben geen ruimte in het budget voor drie salarissen.'

Dit méén je niet.

'Arthur heeft me eind vorig seizoen toestemming gegeven om een derde aan te nemen. Die man is net begonnen. Ik kan hem niet ontslaan.'

‘Dat kun je niet? Of dat wil je niet?’

Ik kijk haar recht in de ogen. ‘Dat wil ik niet.’

‘Hij had dat nooit moeten goedkeuren. Mijn opa had het budget op het laatst niet goed meer in de hand. We hebben geen geld voor drie mensen.’

‘Trek het dan maar van mijn salaris af,’ zeg ik meteen.

Reese lijkt daarvan te schrikken, en ze is een paar seconden stil terwijl ze mijn woorden tot zich laat doordringen. ‘Nee. Het gaat niet alleen om de loonkosten. Het zijn ook de hotelkamers en het eten als we op reis zijn. We hebben er geen drie nodig.’

‘Nou, ik ga niet een van mijn jongens ontslaan. Met twee van hen werk ik al tijden, en de derde heb ik net gepromoveerd vanuit de minor league. Zijn gezin is hiernaartoe verhuisd en zijn vrouw is hoogzwanger. Hij heeft die loonsverhoging nodig.’

Reese kijkt me aan met die donkerblauwe ogen van haar, volkomen onaangedaan. ‘Ik ga maar voor twee coaches betalen, dus aan jou de keus wie weg moet.’

Ze was geen monster, zei ze toch?

Mijn handen verstrakken om de leuning van mijn stoel, en ik klem mijn kaken zo hard op elkaar dat ik me waarschijnlijk zorgen moet maken over mijn gebit. ‘Dat gaat niet gebeuren, Reese. Tover dat geld maar ergens vandaan, of trek het anders van mijn salaris af. Je grootvader zou me nooit gevraagd hebben iemand te ontslaan die zijn baan zo hard nodig heeft.’

Geïrriteerd buigt ze zich over haar computer. ‘Misschien dat je mijn opa om je vinger kon winden, maar ik ben anders. Dit jaar gaan er dingen veranderen, Emmett, dus je kunt maar beter vast aan dat idee wennen.’

Ja, dat er dingen gaan veranderen was verdomme al wel duidelijk.

En ik vind het vreselijk.

‘Monty!’ is het eerste wat ik hoor als ik het huis van mijn dochter binnenstap. ‘Jij met mij kleuren?’

‘Reken maar van yes.’ Ik til mijn favoriete driejarige van de grond, neem hem op mijn heup en doe de voordeur achter me dicht. ‘Ik heb je gemist, Max.’

Hij laat zich tegen mijn schouder zakken, al in zijn pyjama, en ik loop de keuken in om te kijken waar zijn ouders uithangen.

‘Hoi pap,’ zegt Miller, die me van opzij een snelle knuffel geeft.

Nadat ik haar een kus op haar kruin heb gegeven, pakt ze de pan pasta die ze voor het avondeten gemaakt heeft en loopt samen met mij naar de woonkamer.

Ik zie Kai en Isaiah al aan tafel zitten en geef ze een boks. Max zet ik op de grond, en hij trekt me mee naar de stoel waar zijn kleurboek en krijtjes liggen, kruipt bij me op schoot en kiest een kleur voor me uit zodat ik kan helpen.

‘Sorry, dat was de nieuwe krachttrainer die ik in dienst heb genomen.’ Kennedy stopt haar telefoon weg en gaat op de laatste lege stoel zitten, naast haar man. ‘Haar vlucht is geannuleerd, dus ze komt morgen pas aan.’ Met een zucht kijkt ze naar het eten op tafel. ‘Bedankt voor het koken, Miller. Bij ons thuis zijn we nog steeds bezig met uitpakken, en het servies hebben we nog niet gevonden.’

Max kijkt vanaf mijn schoot naar zijn tante. ‘Ken,’ zegt hij met een glimlach.

‘Hoi Kevertje.’

Kai schept pasta en salade op voor zijn verloofde. ‘Miller en ik komen morgen wel langs om jullie te helpen met de laatste dozen.’

‘Ik kan er ook een verplicht teamuitje van maken,’ stel ik voor. ‘Dan zeg ik gewoon dat iedereen naar jouw huis moet om de nieuwe arts te helpen.’

‘Of ze kunnen hun teamgenoot komen helpen omdat ze zo gek op me zijn,’ zegt Isaiah.

‘Kenny gaat over al hun medische zorg,’ herinnert Kai hem. ‘Ik denk dat ze wat sneller bij haar zullen slijmen dan bij jou.’

‘Monty. Meer.’ Max duwt tegen mijn getatoeëerde hand, die wat

hem betreft niet snel genoeg aan het kleuren is.

Haastig maak ik de stam van een van de bomen bruin. 'Het huis bevalt?' vraag ik aan Kennedy en Isaiah.

'Het is perfect.' Kennedy glimlacht.

Isaiah wisselt een tevreden blik uit met zijn oudere broer. 'Ik ben blij dat we nu dichterbij jullie in de buurt wonen.'

Terwijl Miller het broodmandje doorgeeft over tafel, houdt ze haar ogen net iets te lang op mij gevestigd.

'Ja?' vraag ik wantrouwend.

'Niks.'

'Sinds wanneer heb jij een filter, Miller? Voor de dag ermee.'

'Ik vind het gewoon leuk dat Kennedy en Isaiah weg zijn uit de binnenstad en een huis hebben gekocht dicht bij ons.'

'Dat is inderdaad leuk,' ben ik het met haar eens. 'Voor hen.'

Ze buigt zich over haar bord. 'Zo leuk dat het misschien ook wel wat voor jou is.'

Ik schiet in de lach. 'Goed geprobeerd. Ik ben hartstikke tevreden met mijn appartement in de stad, op loopafstand van mijn werk. En tijdens het wedstrijdseizoen woon ik sowieso praktisch in het stadion.'

'Ik wil maar zeggen, pap, dat je hele familie nu hier in een buitenwijk woont.'

'En ik ben blij dat jullie allemaal zo lekker knus gezeteld zijn.'

'Jij zou ook met iemand kunnen settelen, weet je.'

Opnieuw kan ik alleen maar ongelovig lachen. Mijn dochter heeft nog nooit een blad voor de mond genomen. 'Tjemig, Millie.'

Kai schudt zijn hoofd. 'Laat die man van zijn eten genieten.'

'O, nee, nee, nee.' Ze steekt een vinger op. 'Jij gaat niet opeens Zwitserland spelen. Toen we het er gisteravond over hadden, was je het met me eens.'

Ik trek een wenkbrauw op. 'Jullie hadden het gisteravond over mij? Is jullie leven zo saai dat jullie niks interessanter konden bedenken?'

'We willen gewoon dat je gelukkig bent, pap.'

'En hoezo zou ik dat niet zijn? Ik heb mijn droombaan, en mijn

dochter woont eindelijk in dezelfde stad als ik. Wat wil ik nog meer?’

‘Een leuk vrouwtje,’ oppert Isaiah met volle mond.

‘Een leuk vróúwtje?’ vraagt Kennedy, niet onder de indruk van de woordkeuze van haar man.

‘Ja. Een vrouwtje. Een vriendin. Een eega.’ Hij knipoogt naar haar. ‘Of gewoon een neukertje.’

Ik leg mijn handen over Max’ oren.

‘Bah.’ Miller trekt een gezicht.

‘O, kom op, Miller. Kijk nou naar die vent. Dacht je dat een vader die er zo uitziet nooit neukertjes heeft? Alsjeblieft zeg.’

‘Rhodes.’ Ik kijk hem hoofdschuddend aan. ‘Kappen.’

Hij grijnst voor zich uit en neemt nog een hap pasta. ‘Oké, coach.’

‘Ik ben gelukkig, en ik heb geen tijd om me met andere dingen bezig te houden dan mijn werk en jullie vieren.’ Ik haal mijn handen weer van Max’ oren. ‘Vijven,’ verbeter ik mezelf.

‘Nou,’ mompelt Miller, ‘ik bedoel gewoon dat het misschien jouw beurt is.’

Voordat mijn dochter Kai leerde kennen, had ze het nooit over mijn niet-bestaande liefdesleven, maar tegenwoordig houdt ze er niet over op. Alsof ze zo gelukkig is dat ze voor mij hetzelfde wil.

En ik snap het wel, maar ik bén al aan de beurt geweest.

Goed, mijn relatie met Millers moeder is meer dan twintig jaar geleden, en ik heb haar maar een jaar in mijn leven gehad voordat ze overleed, maar ik heb de liefde gekend. En toen werd ik op mijn vijfentwintigste opeens papa van een peuter die net haar moeder was kwijtgeraakt en die biologisch niet mijn kind was, waardoor ik het te druk had om me nog met andere dingen bezig te houden. Inmiddels ben ik halverwege de veertig en focus ik op mijn carrière. En daar ben ik tevreden mee, al zeg ik het zelf. Ik breng vrijwel al mijn wakkere uren in het stadion door, dus echt tijd om te daten heb ik niet.

Als het van mijn kant stil blijft, besluit Miller dat het tijd is voor een ander onderwerp. ‘Hoe ging de vergadering?’ vraagt ze aan de hele groep.

‘Goed,’ verzucht Kai. ‘Het klinkt alsof er dit jaar een hoop gaat veranderen, maar Reese wist het helder te verwoorden. Ze is slim.’

‘Pap, was het voor jou ook oké?’ Miller klinkt bezorgd.

‘Niks op aan te merken.’

Ik vertel niet over het gesprekje dat Reese na afloop in haar kantoor tegen me gevoerd heeft – ja, ‘tegen’, want ‘met’ is absoluut niet het juiste woord – om te laten weten dat een van mijn videocoaches weg moet. Of dat zakelijk gezien een verstandige beslissing is, zou ik je niet kunnen vertellen, en dat boeit me ook niet. Het enige wat ik weet, is dat het salaris dat ze wil besparen van een aanstaande vader is die het hard nodig heeft.

Er breekt een glimlach door op Kennedy’s gezicht. ‘Het was fantastisch om Reese’ visie voor het team te horen. Ik vind het te gek dat zij nu de eigenaar is.’

En terwijl we overschakelen op andere onderwerpen die niets met ons werk te maken hebben, echoot er de rest van de maaltijd maar één gedachte door mijn hoofd: dan is tenminste één van ons enthousiast.